

*** *Filosofin bakom* *** *Aza-e-Husseln*

På den tionde muharram, precis innan asr (eftermiddag), stod en man mitt ute i öknen i Kerbala. Hela hans kropp var täckt med pilar. Han hade mist allt. Han hade sedan tidig morgon burit in flera lik till sitt läger och hade även begravt sitt spädbarn.

Han såg på sina kära. Tårar strömmade ner från hans ögon. Han tittade upp mot himlen och verkade ha fått en styrka från en osynlig kraft. ”Finns det någon som kan hjälpa oss?”, ropade han flera gånger med ansiktet vänt upp mot himlen.

Vem var frågeställningen riktad till? Säkerligen väntade han sig inte att någon skulle komma till hans hjälp. De som ville hjälpa honom hade redan offererat sina liv i detta syfte. Han visste att ingen fanns kvar.

För att kunna besvara denna fråga måste vi ta ett steg bakåt i historien. När Moawiya, Syriens guvernör dog, utsåg hans son, Yazid, sig själv till efterträdare.

Yazid utövade påtryckningar för att få Imam Hussein (a.s.) att bedyra lojalitet och erkänna honom som ”Ulil Amr”. Imam Hussein (a.s.) hade med all anledning att vägra detta. Yazid var en tyrann med en enda tanke i huvudet när han efterträdde sin far, nämligen att få makt.

Yazid bröt mot shariah regelbundet genom att konsumera alkohol, förneka Qiyamats

(domedagens) befintlighet, ägna sig åt hasard m.m.. Om Imam Hussien hade gett honom sin ba'yat, skulle Islam inte ha funnits idag. Yazid förstod aldrig innebörden av islam och skulle därför inte tillämpa den och därigenom inte heller vara en förebild för muslimer.

När Imam Hussien (a.s.) stod ute i öknen och ropade efter hjälp vände han sig till alla tiders muslimer i alla länder. Det var ett rop på hjälp, till oss alla, var vi än befinner oss. Ett rop på hjälp mot yazidism som uppenbarar sig överallt där rättvisa förtrycks och där moral och sanning ej existerar. Vår Imam ville, och vill ha hjälp från oss att kämpa emot yazidismen både inom oss själva och mot förtryckare. Detta var ett rop för jihad-ul-akbar och vår Imam (a.s.) hade redan visat oss vägen för ett spirituellt uppvaknande genom amr bil ma'ruf och nahyi anal munkar genom att bli martyr i Kerbala.

Han ropade till oss för en fortsättning av detta jihad på individuella, sociala och politiska nivåer.

Tragedin i Kerbala kunde leva vidare genom Bibi Zeinab (as). Hon lade grunden för aza-e-Hussein genom att samla shias och läsa majaliser om vad som hänt dem i Kerbala. Det uppväckte väldigt starka känslor hos hennes åhörare och en väldig motvilja mot Yazidism.

Eftersom det var förbjudet att prata om händelsen i Kerbala offentligt, an-

vände man sig istället av poesi för att välla ut sina känslor.

Några av dessa dikter lever kvar i dag, och man kan fortfarande känna intensiteten av tro och sorg i dessa poeters verk.

Successivt uppkom ziyarahs.

Människor som besökte martyrernas gravar för att utföra aza-e-Hussein fick ziyarahs skrivna av våra imamer att läsa. En av dessa ziyarahs känner vi till som ziyarat-e-Waritha.

Vi shiiter besvarar Imam Hussiens (a.s.) rop på hjälp genom att visa vår sorg. Med varje tår vi fäller för honom, förbinder vi oss till att motstå förtrycket av orättvisa, otuktighet, och lögn. Varje gång vi höjer vår hand för att utföra matam, säger vi "Labbaik, Labbaik Ya Mawla.

Av: *Fatima Alibhai*
Fatima Fazal
Ismat Nazarali
Sumanah Hussein

© Al-Zainabiya /
Madrasah-e-Zainabiya

